

Лиш отут, на горі, тихо. Боже, яка страшна ота тишина! Ніхто не прийшов сюди?

Та кінчить ся врешті та тишина. Тихо й виразно відзиваєть ся клямка, — ох, як близько тсй її звук, — потім оклик здивованя, переляку а зараз опісля дало ся чути багато голосів.

— Ну, ну і вже — вже. —

— Чи вона мертва?

Слова ті самі, що й передтим, лише голос инакший.

— Я не бачу ніякої рани — вона — вона диhaє еще.

— Може серцевий удар?

— Серце бє ся, — що правда дуже поволеньки, — але я буду трібувати зробити, що дасть ся.

— Чи ви положили труна на постіль?

— Ні, я мушу ждати на поліцію. Бухгальтер побіг на поліцію, а хлопець до нареченого сеї дівчини.

— О, то вона заручена? Я не знав сего. А з ким саме?

— З доктором Янсеном, отим хорошим Голяндцем; ви знаєте його мабуть добре.

— Знаю. То з ним? Ну, то він буде мати гарну жінку.

— Як вона буде жити.....

— Вона віддиhaє. Держіть високо рамя, — отак! Гм, серце є дивно ослаблене. Наречений перелякає ся на добре, як побачить оті сліди злочину.

— Доктора Янсена не було дома! — крикнув тонкий, високий голос, — господиня казала, що він зовсім не приходив до дому. Куди мені тепер іти?